

Τη Θεοτόκω εκτενώς νυν προσδράμωμεν

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αθρόως συρρέουν οι πιστοί εις τους ιερούς ναούς κατά την περιάλητην και πανευφρόσυνην ημέραν της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Σπεύδουν να καταθέσουν το περίσσευμα της καρδιάς τους, την ανεκλάλητην χαράν και τον προσήκοντα ιερό σεβασμό στο πρόσωπο της κυρίας Θεοτόκου , στην Παναγία Μητέρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Η Εκκλησιαστική Ιστορία , ως μέρος και τμήμα της συμπαντικής πραγματικότητας , καθημερινώς διδάσκει και αγιοπνευματικά επιβεβαιώνει και διαλαλεί στη σύμπασα κτίση , τον προφητικό λόγο της Κυρίας Θεοτόκου προς την Ελισάβετ: « Ιδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί »[1]. Η Παναγία εξόχως τιμάται υπό του Θεού δια της υπερφυούς μητρότητος , η οποία περιαυγάζει το άσπιλον μέτωπό Της[2] και καθιστά τον άνθρωπο ως πρόσωπο, οντολογική και ουσιαστική υπόσταση , ουρανοπολίτη και δυνάμενον να γευθεί και να ψηλαφίσει πνευματικά , ως πρόγευση , την αιωνιότητα.

Η Παρθένος Μαρία[3], σε ολόκληρη τη βιοτή της , από την έναρξη της

δημόσιας και σωστικής δράσης του Κυρίου Ιησού έως την μακαρίαν Της κοίμηση , υπήρξε διακριτικά πλησίον του Υιού και Θεού Της. Η Κυρία Θεοτόκος , από τη γέννηση του Θεανθρώπου έως την ώρα του Σταυρικού Του Θανάτου, σιωπά. Αυτή δε η σιωπή εδράζεται στην ανείπωτη ταπεινοφροσύνη και στο ανέκφραστο αρχοντικό μεγαλείο της Θεομήτορος , καθώς είναι σιωπή ομολογίας και συγκαταβάσεως , είναι σιωπή αγιαστική και χαριτωμένη. Είναι σιωπή, που νοερά εγκαθιδρύει και εξαίρει την ιδιαίτερη θέση της Παναγίας Μητρός του Κυρίου στον Ουράνιο Νυμφώνα: « Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου εν ιματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη , πεποικιλμένη»[4]. Είναι σιωπή σταυρώνουσα στην ελευθερία της αγάπης και του αγιασμού και απορρέει θαυματουργικά ως θεία δωρεά και ως εκούσια και αυτοθέλητη υπακοή της Θεοτόκου. Γι ' αυτό , στο πανάγιο πρόσωπο της Αειπαρθένου, επικεντρώνεται η οικονομία της λυτρώσεως , τονίζεται δηλαδή, η συνεισφορά και "συνεργία " της πεσμένης φύσης στο έργο της σωτηρίας , καθώς η Παναγία μας αποτελεί "δοχείον της χάριτος" και " Βασιλέως Καθέδρα" του Ιησού Χριστού. Με άλλα λόγια , « η ανθρωπότητα παρείχε την Κόρη της , για να έχει μέσω αυτής τον Σωτήρα της »[5].

Η Κυρία Θεοτόκος ως «Πλατυτέρα των Ουρανών »[6] και « Χώρα του Αχωρήτου»[7], « μετέστη προς την ζωήν αλλά τον κόσμον ου κατέλιπε ». Η συνεχής και ζώσα παρουσία Της στην εκκλησιαστική ζωή[8], διακρατεί την αγιαστική συνοχή και ενότητα του Χριστεπωνύμου πληρώματος , τόσο μεταξύ των πιστών, όσο και αναγωγικά στη Θεοκεντρική κοινωνία ενός εκάστου εξ ημών με την Παναγία Τριάδα. Ως « κειμήλιον της οικουμένης »[9] και «ένδοξη και ολόφωτη Σελήνη»[10], η Υπεραγία Θεοτόκος αποτελεί το μοναδικό πρόσωπο που καθίσταται εκπρόσωπος της πανανθρωπότητας και έχει οικουμενικό και παγκόσμιο χαρακτήρα, καθώς χαριτωμένα ερμηνεύεται ως εκπροσώπηση και αγιασμένη προσφορά του σύμπαντος ανθρωπίνου γένους [11].

« Εν τη Κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε». Στάσου αδελφέ συνοδοιπόρε προ της Παναγίας Μορφής της Κυρίας Θεοτόκου. Στάσου μετά σπουδής και πίστεως, με εξομολογητική και αυτοκριτική διάθεση και ενθυμήσου: « Προς τίνα καταφύγω άλλην Αγνήν; πού προσδράμω λοιπόν και σωθήσομαι; πού πορευθώ; ποίαν δε εφεύρω καταφυγήν; ποίαν θερμήν αντίληψην; ποίαν εν ταις θλίψεσι βοηθόν; εις σε μόνην ελπίζω, εις σε μόνην καυχώμαι , και επί σε θαρρών κατέφυγον»[12]. Μετά σπουδής και πίστεως λοιπόν, « τη Θεοτόκω εκτενώς νυν προσδράμωμεν».

Παραπομπές:

1.Λουκ. 1, 48.

2.Πρβλ.,Συμεών, πρ. Μητροπολίτου Πριγκηποννήσων, Πνευματικόν Τρίπτυχον, εκδ. Δόμος , Αθήνα 1996, σελ. 88-94.

3. « Virgo concepit, virgo peperit et post partum virgo permansit [παρθένος συνέλαβε, παρθένος έτεκε και μετά τόκον παρθένος διέμεινεν], Αγίου Αυγουστίνου, De Synbol 3,5, βλ.σχ., Ανδρούτσου Χρ., Συμβολική, Αθήνα 1930, σελ.203.

4.Ψαλμ. 44, 10. « Παρέστης Παρθένε εκ δεξιών , του Παμβασιλέως, ως Βασίλισσα του παντός, περιβεβλημένη, αθανασίας αίγλην, αρθείσα μετά δόξης προς τα ουράνια», (Μεγαλυνάριο στην εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου).

5. Θεοδώρου Ανδρέα, Βασική Δογματική διδασκαλία , Πιστεύω εις Ένα Θεόν , Αποστολική Διακονία , Αθήνα 2007, σελ.71.

6. «Για πρώτη φορά αποδίδεται στην Παναγία Θεοτόκο η ονομασία "η Πλατυτέρα των Ουρανών" εις την εικόνα της ως Δεομένης (Oranta). Την εικόνα αυτή την συναντάμε ήδη στις πρωτοχριστιανικές κατακόμβες , ενώ , αργότερα, την βλέπομεν πιο θεολογικά εικονογραφημένη στην κόγχη του ιερού των ορθοδόξων ναών στο Βυζάντιο, ως μεγάλη τοιχογραφία της Παναγίας Θεοτόκου με τον μικρό Χριστό στο στήθος. Η παράσταση , η οποία ονομάζεται "η Πλατυτέρα των Ουρανών" , είναι , τελικά , η εικόνα της Εκκλησίας , επειδή στο πρόσωπο της Παναγίας , η Εκκλησία εχώρεσε τον ευρύτερον από όλους τους ουρανούς», Γιέφτιτς Αθανασίου, πρ. Επισκόπου Ζαχουμίου και Ερζεγοβίνης, Χριστός , η Χώρα των Ζώντων, Ίνδικτος , ΑΘΗΝΑΙ 2007 , σελ.92.

7. Αυτόθι , κυρίως τις σελ. 89-101.

8.Βλ.σχ., Οικονομόπουλου Ηλ., Τα θαύματα της Παναγίας, ΑΘΗΝΑΙ 1906.

9.Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας, Ομιλία 11, PG 77, IO32D.

10.Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, Παρακλητικός κανών εις την Υπεραγίαν Θεοτόκον Γοργουπήκοον, της Ι.Μ. Δοχειαρίου Αγίου Όρους, εκδ. "Περιβόλι της Παναγίας", σελ.15.

11.Βλ.σχ., Νικολαΐδη Νίκου, Ανάλεκτα, (Περί του όντως Όντος και των όντων), τόμ. Α΄, εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 2002 , κυρίως τις σελ. 51-74.

12. Μεγαλυνάριο της θ΄ ωδής του Μεγάλου Παρακλητικού κανόνα στην Υπεραγία Θεοτόκο.